Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2013, sp. zn. 8 Tz 22/2013, ECLI:CZ:NS:2013:8.TZ.22.2013.1

Číslo: 36/2014

Právní věta:

Po přijetí složené peněžité záruky je soud povinen za trvání vazebních důvodů, za nichž byla peněžitá záruka přijata, průběžně zkoumat i důvody jejího trvání. Jestliže soud nerozhodl o připadnutí peněžité záruky státu podle § 73a odst. 4 tr. ř. včas za trvání trestního stíhání a vazebních důvodů, nelze tak učinit až poté, co byl obviněný pravomocně zproštěn obžaloby. Pokud v té době již neexistují důvody vazby, rozhodnutí o připadnutí peněžité záruky státu vylučuje povaha peněžité záruky jako institutu nahrazujícího vazbu. Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že v takovém případě před pominutím důvodů vazby byly splněny podmínky pro její připadnutí státu (např. bylo vedeno řízení proti uprchlému).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 25.09.2013

Spisová značka: 8 Tz 22/2013

Číslo rozhodnutí: 36

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Nahrazení vazby peněžitou zárukou

Předpisy: § 73a tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud ke stížnosti pro porušení zákona ministra spravedlnosti podané ve prospěch obviněného Ing. E. L. proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 5. 12. 2007, sp. zn. 6 To 110/2007, podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že napadeným pravomocným usnesením a v řízení, jež tomuto usnesení předcházelo, byl porušen zákon v neprospěch obviněného v ustanoveních § 73a odst. 3 písm. a), § 147 odst. 1, § 149 odst. 1 písm. a) tr. ř. (ve znění účinném do 31. 12. 2007). Podle § 269 odst. 2 tr. ř. napadené usnesení zrušil a zrušil též všechna další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 270 odst. 1 tr. ř. přikázal Vrchnímu soudu v Olomouci, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Stížnost pro porušení zákona podaná ministrem spravedlnosti směřuje proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 5. 12. 2007, sp. zn. 6 To 110/2007, jímž bylo podle § 149 odst. 1 písm. a) tr. ř. zrušeno usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 29. 10. 2007, sp. zn. 53 T 22/2001, a nově rozhodnuto, že podle § 73a odst. 3 písm. a) tr. ř. peněžitá záruka složená E. L. ve výši celkem 10 000 000 Kč, která byla přijata usnesením Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 22. 2. 2002, č. j. 53 T 22/2001-840, připadá státu.

Ministr spravedlnosti ve stížnosti pro porušení zákona podané ve prospěch obviněného E. L. proti tomuto usnesení Vrchního soudu v Olomouci shledal porušení zákona v neprospěch obviněného v ustanoveních § 73a odst. 3 písm. a), § 147 odst. 1, § 149 odst. 1 písm. a) tr. ř., jakož i v § 73a odst. 6 tr. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2007.

V obsahu tohoto mimořádného opravného prostředku ministr spravedlnosti poukázal na to, že rozsudkem Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 23. 10. 2006, sp. zn. 53 T 22/2001, byl obviněný E. L. zproštěn obžaloby Krajského státního zastupitelství v Ostravě – pobočky v Olomouci pro trestný čin zneužívání informací v obchodním styku podle § 128 odst. 2, 4 tr. zák. a trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák. Tento zprošťující rozsudek byl potvrzen usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 28. 6. 2007, sp. zn. 6 To 27/2007, jímž bylo podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné zamítnuto odvolání státního zástupce. Následně soudy rozhodovaly o obviněným složené peněžité záruce tak, že nejprve Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci usnesením ze dne 23. 8. 2007, sp. zn. 53 T 22/2001, podle § 73a odst. 4 tr. ř. tuto záruku zrušil, s čímž se však neztotožnil stížnostní soud, který opakovaně usnesení soudu prvního stupně zrušil a naposledy usnesením ze dne 5. 12. 2007, sp. zn. 6 To 110/2007 (proti němuž nyní stížnost pro porušení zákona směřuje), podle § 149 odst. 1 písm. a) tr. ř. sám rozhodl, že podle § 73a odst. 3 písm. a) tr. ř. peněžitá záruka složená obviněným E. L. připadá státu.

Ministr spravedlnosti s odkazem na zákonnou úpravu ustanovení § 73a odst. 1, 4, 6 tr. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2007, § 147 odst. 1 tr. ř. a § 149 odst. 1 písm. a) tr. ř. považoval uvedené rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci o připadnutí peněžité záruky státu za nesprávné. Zdůraznil, že peněžitá záruka je institutem trestněprávního procesu, jenž slouží k nahrazení vazby a ponechání obviněného na svobodě či k jeho propuštění z vazby na svobodu. Z tohoto titulu je peněžitá záruka nerozlučně spojena s vazbou a nemůže působit samostatně bez propojení s vazbou jako prostředkem sloužícím k zajištění osoby obviněného pro účely trestního řízení. Proto není-li vazba pro zákonné překážky možná, nelze uplatnit prostředek sloužící k jejímu nahrazení, tj. slib obviněného a peněžitou záruku, neboť není možné nahrazovat to, co již fakticky neexistuje. Opíral se o názor vyslovený Nejvyšším soudem v rozhodnutí ze dne 20. 5. 2003, sp. zn. 4 Tz 24/2003, že „instituty, jimiž je možno vazbu obviněného nahradit, uvedené v ustanovení § 73 a § 73a tr. ř., jsou vždy neoddělitelně spjaty s existencí konkrétních vazebních důvodů“. Jestliže v nyní napadené trestní věci soud rozhodoval o peněžité záruce až po právní moci zprošťujícího rozsudku, bylo to v době, kdy již netrval žádný důvod vazby a další vazba obviněného E. L. byla i *pro futuro* v této věci vyloučena. Z těchto důvodů byl soud povinen postupovat podle § 73a odst. 4 tr. ř. a mít na zřeteli, že obviněný byl v plném rozsahu pravomocně zproštěn obžaloby; nebylo již rozhodné, zda svým přístupem v předchozím řízení zavdal příčinu k rozhodnutí o tom, že peněžitá záruka připadá státu, pokud následně důvod, resp. samotná možnost vazby zanikla.

Ministr spravedlnosti zdůraznil, že soud byl povinen postupovat podle § 73a odst. 3 tr. ř. a rozhodnout podle tohoto ustanovení bez zbytečného odkladu v době, kdy zjistil, že obviněný podmínky složené záruky neplnil, a kdy ještě objektivně vazební důvody mohly být pro jejich existenci shledány. V případě, že obviněného již s ohledem na procesní stav věci vůbec není možné vzít do vazby, nelze než peněžitou záruku zrušit a vrátit složiteli, neboť to je obligatorní postup stanovený v § 73a odst. 4 tr. ř. (v tehdy účinném znění).

Porušení zákona ministr spravedlnosti shledal rovněž v řízení předcházejícím vydání stížností napadeného rozhodnutí, a to v ustanovení § 73a odst. 6 tr. ř., neboť vzhledem k tomu, že v době konání trestního řízení v roce 2002 nebyla vyžadována osobní účast obviněného při jednání o dalším trvání jeho vazby, je zjevné, že upozornění, jež má na mysli citované ustanovení, nemohlo být ve vztahu k obviněnému učiněno ústně. Ze spisového materiálu přitom nevyplývá, že by byl obviněný E. L. písemně soudem upozorněn na důvody, pro které může peněžitá záruka připadnout státu. Tuto skutečnost přitom nelze dovozovat z přípisu obhájce obviněného založeného na č. l. 830, jak to učinil vrchní soud, zvláště za situace, kdy obviněný je cizinec neovládající český jazyk.

Z uvedených důvodů ministr spravedlnosti navrhl, aby Nejvyšší soud vyslovil, že usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 5. 12. 2007, č. j. 6 To 110/2007-1899, byl v neprospěch obviněného E. L. porušen zákon v ustanoveních § 73a odst. 3 písm. a), § 147 odst. 1, § 149 odst. 1 písm. a) tr. ř. a v řízení předcházejícím též v § 73a odst. 6 tr. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2007, a dále aby napadené rozhodnutí zrušil a zrušil rovněž všechna další rozhodnutí na zrušené usnesení obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a aby přikázal Vrchnímu soudu v Olomouci, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud přezkoumal podle § 267 odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozhodnutí, proti nimž byla stížnost pro porušení zákona podána, v rozsahu a z důvodů v ní uvedených, jakož i řízení napadenému rozhodnutí předcházející, a shledal, že stížnost pro porušení zákona je důvodná.

Vzhledem k tomu, že stížnost pro porušení zákona směřuje proti usnesení, jímž bylo Vrchním soudem v Olomouci rozhodnuto o připadnutí peněžité záruky státu, je nutné z obsahu spisu nejprve konstatovat, že obviněný E. L. byl v projednávané věci vzat do vazby usnesením Okresního soudu v Olomouci ze dne 20. 6. 2001, sp. zn. Nt 647/2001. Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci usnesením ze dne 17. 1. 2002, sp. zn. 53 T 22/2001, u obviněného E. L. rozhodl podle § 72 odst. 3 tr. ř., že se propouští z vazby při existenci důvodu podle § 67 písm. c) tr. ř., a to podle § 73a odst. 2 písm. a) tr. ř. za současného přijetí peněžité záruky ve výši 10 000 000 Kč složené na účet Krajského soudu v Ostravě. Podle § 73 odst. 1 písm. b) tr. ř. přijal slib obviněného, v jehož rámci obviněnému uložil, aby „se po dobu trestního řízení zdržoval a přebíral poštu v místě bydliště v České republice na adrese Č. B., M. č. 13, a v případě zamýšlené služební cesty mimo území České republiky si vždy, po dobu trestního řízení, vyžádal předchozí souhlas podepsaného soudu“.

Poté, co byl obviněný za těchto podmínek, při trvání důvodu vazby podle § 67 písm. c) tr. ř., propuštěn z vazby na svobodu, prostřednictvím svého obhájce několikrát požádal o souhlas soudu s přechodným opuštěním republiky a jeho vycestováním do zahraničí (Ruska), čemuž soud opakovaně vyhověl. Poslední souhlas s opuštěním republiky byl obviněnému udělen dne 7. 6. 2002 s platností do 18. 6. 2002. Podle sdělení obviněného mu byly dne 14. 6. 2002 v M. ukradeny cestovní doklady, a proto oznámil soudu, že se bez pasu a víza nemůže do republiky vrátit. Na den 19. 6. 2002 bylo ve věci nařízeno hlavní líčení, které bylo z důvodu nepřítomnosti obviněného odročeno na 7. až 9. 8. 2002. Obviněný se nedostavil a ani později se již do České republiky nevrátil. Nestalo se tak ani po dalších jednáních a zjišťování, které byly ze strany našich justičních orgánů činěny. Dne 22. 3. 2004 krajský soud obviněného vyzval k účasti na hlavním líčení s upozorněním, že jeho chování lze považovat za obstrukční, a tudíž v rozporu s jeho písemným slibem, za což mu hrozí propadnutí složené kauce podle § 73a odst. 3 písm. a) tr. ř.. Jelikož se obviněnému prostřednictvím orgánů Ruské federace nepodařilo doručit, bylo hlavní líčení dne 21. 11. 2005 opět odročeno na 4. až 6. 6. 2007. Současně krajský soud obviněného opět důrazně upozornil na možné následky nedostavení se k tomuto hlavnímu líčení, zejména na možnost vést proti němu řízení proti uprchlému a možnost rozhodnutí o propadnutí peněžité záruky. Policie České republiky zjistila, že obviněnému bylo vízum k pobytu do 90 dnů uděleno 27. 8. 2004 s platností od 2. 9. 2004 do 12. 9. 2004 s předpokládaným pobytem v České republice v P., O. a Č. B., avšak v evidencích se nenašel žádný záznam o tom, že

obviněný na toto vízum do České republiky přicestoval.

Dne 16. 12. 2005 proto Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl usnesením sp. zn. 53 T 22/2001, že za podmínek § 305 tr. ř. se bude proti obviněnému konat podle § 302 tr. ř. řízení proti uprchlému. Obhájce obviněného JUDr. R. R. toto rozhodnutí převzal dne 21. 12. 2005. Ve dnech 27. až 29. 3. 2006 bylo ve věci konáno hlavní líčení za účasti jmenovaného obhájce. Dne 23. 10. 2006 vyhlásil Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozsudek sp. zn. 53 T 22/2001, jímž obviněného podle § 226 písm. b) tr. ř. v plném rozsahu zprostil obžaloby. Proti citovanému rozsudku podal státní zástupce odvolání, které Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 28. 6. 2007, sp. zn. 6 To 27/2007, podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné zamítl.

Dne 6. 8. 2007 obviněný E. L. prostřednictvím obhájce podal žádost o vrácení peněžité záruky, na základě níž Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci usnesením ze dne 23. 8. 2007, sp. zn. 53 T 22/2001, podle § 73a odst. 4 tr. ř. peněžitou záruku zrušil. Vrchní soud v Olomouci na podkladě stížnosti státního zástupce usnesením ze dne 10. 9. 2007, sp. zn. 6 To 84/2007, podle § 149 odst. 1 písm. b) tr. ř. toto rozhodnutí soudu prvního stupně týkající se obviněného E. L. zrušil a soudu prvního stupně přikázal, aby o věci znovu jednal a rozhodl. Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci i poté usnesením ze dne 29. 10. 2007, sp. zn. 53 T 22/2001, opět rozhodl, že se peněžitá záruka podle § 73a odst. 4 tr. ř. zrušuje. Vrchní soud v Olomouci z podnětu stížnosti státního zástupce toto rozhodnutí soudu prvního stupně usnesením ze dne 5. 12. 2007, sp. zn. 6 To 110/2007, podle § 149 odst. 1 písm. a) tr. ř. zrušil a nově rozhodl tak, že podle § 73a odst. 3 písm. a) tr. ř. peněžitá záruka obviněného E. L. připadá státu.

Na základě uvedených skutečností je zřejmé, že stížností pro porušení zákona ministr spravedlnosti brojil proti tomu, že odvolací soud napadeným usnesením rozhodl o propadnutí peněžité záruky státu v době, kdy již byl obviněný zproštěn obžaloby. Nejvyšší soud nejprve zdůrazňuje, že jak soud prvního stupně, tak i odvolací soud až do uvedeného konečného napadeného usnesení rozhodoval podle trestního řádu před jeho novelou zákonem č. 345/2007 Sb., účinnou od 1. 1. 2008, a proto i Nejvyšší soud správnost jejich postupu posuzuje podle § 73a tr. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2007.

Podle § 73a odst. 3 tr. ř. soud rozhodne, že peněžitá záruka připadá státu, jestliže obviněný a) uprchne, skrývá se nebo neoznámí změnu svého pobytu, a znemožní tak doručení předvolání nebo jiné písemnosti soudu, státního zástupce nebo policejního orgánu; b) zaviněně se nedostaví na předvolání k úkonu trestního řízení, jehož provedení je bez jeho přítomnosti vyloučeno; c) opakuje trestnou činnost nebo se pokusí dokonat trestný čin, který dříve nedokonal nebo který připravoval nebo kterým hrozil, nebo d) se vyhýbá výkonu uloženého trestu odnětí svobody nebo peněžitého trestu nebo výkonu náhradního trestu odnětí svobody za peněžitý trest.

Peněžitá záruka, vyjádřená v ustanovení § 73a odst. 1 tr. ř. tím, že „je-li dán důvod vazby uvedený v § 67 písm. a) nebo c) tr. ř., může orgán rozhodující o vazbě ponechat obviněného na svobodě nebo ho propustit na svobodu též tehdy, jestliže přijme složenou peněžitou záruku, jejíž výši určil“, představuje opatření, kterým lze nahradit vazbu. Je proto neoddělitelně spjata s trváním vazebních důvodů podmíněných stanovenou maximální délkou vazby. Právě proto, že se jedná o alternativní zajišťovací instrument, kterým má být zajištěna dostupnost a dosažitelnost obviněného pro orgány činné v trestním řízení, aniž by současně musel být obviněný fyzicky omezen na svobodě vazbou, je nutné posuzovat možnost použití peněžité záruky především s ohledem na to, zda v době, kdy je o ní rozhodováno, trvají důvody vazby. Ze smyslu ustanovení § 73a odst. 4 tr. ř. vyplývá, že pokud pominuly důvody, které k jejímu přijetí vedly, nebo se změnily okolnosti rozhodné pro určení její výše, soud (nebo státní zástupce) peněžitou záruku zruší nebo změní její výši na návrh obviněného nebo osoby, která ji složila, anebo i bez návrhu. Rozhodne-li o zrušení peněžité záruky nebo o jejím připadnutí státu, přezkoumá zároveň, zda nejsou dány důvody pro rozhodnutí o vzetí do vazby, a případně provede potřebné úkony.

Z povahy tohoto opatření je proto zřejmé, že zaniknou-li důvody vazby, nelze peněžitou záruku přijmout a v případě, že již přijata byla a vazební důvody zanikly až poté, nelze již rozhodnout o jejím propadnutí státu, a to ani v případě, že obviněný v předchozích stadiích trestního řízení naplnil některý z důvodů, pro něž bylo tehdy možné rozhodnout, že připadá státu.

S ohledem na skutečnosti, které byly zjištěny v projednávané věci, v níž o peněžité záruce rozhodovaly soudy až poté, co byl obviněný na základě rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 23. 10. 2006, sp. zn. 53 T 22/2001, podle § 226 písm. b) tr. ř. zproštěn obžaloby, a tento rozsudek nabyl právní moci ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 28. 6. 2007, sp. zn. 6 To 27/2007, je nepochybné, že tímto dnem již pominuly v projednávané věci důvody vazby. Bylo proto nutné v této souvislosti o peněžité záruce rozhodnout v souladu s § 73a odst. 4 tr. ř. a zrušit ji.

Tak tomu však v projednávané věci nebylo, neboť Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 5. 12. 2007, sp. zn. 6 To 110/2007, poté, co zrušil podle § 149 odst. 1 písm. a) tr. ř. usnesení soudu prvního stupně, rozhodl sám tak, že podle § 73a odst. 3 písm. a) tr. ř. peněžitá záruka připadá státu. Své závěry o tom, že je nutné takto rozhodnout, vystavěl zásadně na okolnostech, které předcházely vydání zprošťujícího rozsudku. K úvahám stížnostního soudu je potřeba zdůraznit, že nejsou namístě v době, kdy bylo vydáno meritorní rozhodnutí, jímž byl obviněný pravomocně obžaloby zproštěn (28. 6. 2007). Vytknout je třeba, že k takovému rozhodnutí došlo s velkým časovým odstupem od okamžiku, kdy byla přijata peněžitá záruka, na základě níž byl obviněný z vazby propuštěn (17. 1. 2002), a kdy obviněný v průběhu konaného řízení před soudem prvního stupně neplnil podmínky, za nichž byla přijata, a kdy nakonec přestal se soudem České republiky stále při pobytu v Ruské federaci spolupracovat. I když tato okolnost vyústila dne 16. 12. 2005 k rozhodnutí o konání řízení proti uprchlému, soudy na postup podle § 73a tr. ř. zcela v této době rezignovaly. Je tedy zřejmé, že soudy v době konání řízení před soudem prvního stupně za podmínek § 302 a násl. tr. ř. neplnily svou povinnost vyplývající z ustanovení § 73a tr. ř. Soudy především nesplnily povinnost při existenci trvání vazebních důvodů, za nichž byla peněžitá záruka jako institut nahrazující tuto vazbu přijata, zkoumat důvody trvání peněžité záruky v průběhu celého trestního řízení obdobně jako tato zásada platí i pro důvody trvání vazby. Je v rozporu se zásadami vyplývající z ustanovení § 73a tr. ř., jestliže po dlouhou dobu řízení soud nepřezkoumává trvání důvodu vazby a plnění podmínek, jimiž bylo přijetí peněžité záruky podmíněno. Obzvláště je pak nutné považovat za pochybení soudu, pokud tak nečiní, je-li evidentní, že nastaly ve věci skutečnosti, které pro rozhodnutí o vazbě nebo peněžité záruce mají podstatný význam.

Lze jen připomenout, že okolností mající za následek zánik vazebních důvodů je i zprošťující rozsudek, jímž je pravomocně skončeno trestní řízení, a tudíž z logiky věci jsou vyloučeny jakékoli důvody pro další trvání vazby. Pominou-li vazební důvody, nelze dodatečně, tím spíše po právní moci zprošťujícího rozsudku, rozhodnout o připadnutí peněžité záruky státu podle § 73a odst. 3 tr. ř., nýbrž tato musí být podle § 73a odst. 4 tr. ř. zrušena a obviněnému, resp. osobě, která peněžitou záruku složila, vrácena (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 20. 5. 2003, sp. zn. 4 Tz 24/2003, rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 23. 11. 2005, sp. zn. 20 Cdo 470/2004, či usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 11. 2002, sp. zn. 4 To 86/02)*.

Soud druhého stupně tyto zásady neakceptoval a uvedeným postupem nedostál své povinnosti vyplývající z ustanovení § 147 odst. 1 tr. ř., podle něhož při rozhodování o stížnosti přezkoumá nadřízený orgán správnost všech výroků napadeného usnesení, proti nimž může stěžovatel podat stížnost, a řízení předcházející napadenému usnesení, a nesprávně považoval přezkoumávané rozhodnutí soudu prvního stupně za vadné, a tudíž podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. nezamítl stížnost proti věcně správnému rozhodnutí soudu prvního stupně.

S ohledem na tento závěr je již v daných souvislostech zcela bezpředmětné, že podle § 73a odst. 6 tr.

ř., jak namítal rovněž ministr spravedlnosti v podané stížnosti pro porušení zákona, nebyl obviněný řádně v rozhodnutí o přijetí peněžité záruky poučen a upozorněn na důvody, pro které peněžitá záruka může připadnout státu. Tato vada nemá pro rozhodnutí o vrácení peněžité záruky obviněného v tomto stadiu trestního řízení žádný význam.

Z rozvedených důvodů Nejvyšší soud z podnětu podané stížnosti pro porušení zákona vyslovil, že pravomocným usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 5. 12. 2007, sp. zn. 6 To 110/2007, a v řízení, jež tomuto usnesení předcházelo, byl porušen zákon v ustanoveních § 73a odst. 3 písm. a), § 147 odst. 1, § 149 odst. 1 písm. a) tr. ř. Usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 5. 12. 2007, sp. zn. 6 To 110/2007, jakož i všechna další rozhodnutí na ně obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, zrušil a Vrchnímu soudu v Olomouci přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

---

[*] *Poznámka redakce: Právní názor vyslovený Nejvyšším soudem zajišťuje vyšší standard ochrany práv obviněného, proto obstojí i v konfrontaci s právním názorem obsaženým v usnesení Ústavního soudu ze dne 3. 6. 2008, sp. zn. III. ÚS 567/08, jakož i v rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ze dne 20. 6. 2013 ve věci Lavrochov proti České republice (stížnost č. 57404).*